

ere Udfskydelse af Bevilling til senere Tider. Dermed skal ikke være sagt, at ikke Forslag til disse Bygningsudgifter, naar de atter maatte foreligge, ville blive Gjenstand for selvstændig Behandling og Overveielse, om der ikke kunde ske væsentlig Ændring i, hvad der nu foreligger. Den Side af Sagen har Udvalget ikke skjænket en saadan Opmærksomhed, at det jo paa dette Punkt maa forbeholde senere Udvalg deres Overveielse. — Indveilingen af Mønt har kostet Statskassen betydelig, siger den høitærede Minister, det betvivles ikke; men jeg maa dog antage, at den høitærede Minister maa være enig med Udvalget i dets Indstilling, og at han vil unde den gamle Enke f. G., som bor i en Åfstrøg af Landet og har 100 Specier eller Dalere i et Strømpefast, og som endelig selv kommer i Tanker om — eller Arvingerne efter hendes Død, — at de skulle være indløste, at faae dem indløste; det kan jo være, at hun ikke læser de Blade, som den høitærede Minister befsjendtgjør i, og derfor kommer for sent. Men hvorsor skulde hun saa ikke faae dem indløste? Det kan jo ogsaa hende, at det er en Sømand, der kommer hjem fra Kina og har liggende en lille opsparat Sum i et Chatol; det er da et meget beskedent Ønske, at han endnu kan faae den indløst. Jeg tror ikke, den høitærede Minister bestemt vil modsætte sig det, nei, jeg tør antage, at Udvalget tør gjøre Regning paa i dette Tilfælde at være i Overensstemmelse med den høitærede Minister. — Spørgsmaalet om Kul til Mønten er et ganske underordnet pekuniært Spørgsmaal, og Grunden, hvorfor det er sat frem af Flertallet, er kun af Hensyn til Principet. Man har i Almindelighed i de senere Aar søgt at gennemføre det Princip, at offentlige Leveringer skulle foregaa ved offentlig Licitation, og jeg tror, at dette i Reglen har været til Besparselse for Statskassen, hvorhos der maasse ogsaa derved hist og her affaffedes en vis Slendrian, som ikke har været videre heldig. — Med Hensyn til Utdaan fra Livsforfikkingsanstalten skal jeg ikke udtale mig videre. Jeg tror, at de Udtalelser, der staa i Betænkningen, i det Væsentlige ville være ret fornuftige. Om der sker lidt mere eller mindre Afvigelse derfra, er et Spørgsmaal, som under de nuværende Forhold er af aldeles underordnet Betydning; men naar det erede Medlem for Præsby Amtis Iste Valgveds (Scavenius) mente, at vi hellere skulde anlægge den Regel, at Laanene skulde fordeles der, hvor Bølsøene kom ind fra, saa tror jeg ikke, haan har Ret. Det erede Medlem vil nemlig erindre, at Livsforfikkingsanstalten har en Masse tvungne Indskud, som egentlig kunne siges paa anden Haand at være Statskassens egne, idet man jo har lønnet vedkommende Embedsmænd med Hensyn til disse Indskud. Man tør derfor vistnok sige, at de tvungne Indskud kunne ensættes ind fra hele Landet, idet de ere foranledigede af og indirekte betales af selve

Statskassen, og da de udgjøre en meget væsentlig Del af Kapitalen, saa turde det heller ikke være saa ufornuftigt, om Laanene bleve spredte efter det Forhold, som er nævnt i Betænkningen. — Hvad nu angaar Lærerne, da var den høitærede Finantsminister nysgjerrig efter at faae at vide vore nærmere Grunde. Jeg har ikke i Sinde at gaa saa vidtløftig ind paa dette Spørgsmaal, som den høitærede Finantsminister gjorde, og den høitærede Finantsminister kan jo vel begribe, at Lærerne ere ikke for at tilfredsstille hinandens Nysgjerrighed. Den høitærede Minister mente, at det var imod god parlamentarisk Skik at give Regjeringen Penge til Noget, som den ikke havde forlangt Penge til. Det glædede mig i høi Grad at høre, at god parlamentarisk Skik endnu ikke var gaaet den høitærede Minister af Glemme. Iøvrigt skal jeg til denne Udtalelse for det Første bemærke, at Regjeringen jo har forlangt Penge i dette Diemed; den forlangte jo omtrent det samme Beløb, som vi have foreslaaet, af Statskassen i det samme Diemed, men efter Regler, som vi ikke sandt antagelige; og for det Andet vil jeg sige, at den Regel ikke at give Regjeringen Penge, som den ikke har forlangt, er ganske vist en god parlamentarisk Skik, og den vilde altsaa ogsaa i Reglen være rigtig, naar vi levede under parlamentariske Former. At der endda kunde ske enkelte Undtagelser, tør ikke benegtes; men som Regel turde det være rigtigt, naar man levede under parlamentariske Former, det vil sige: naar Regjeringen vørløde saaledes, at man kunde sige, at der efter en Regjering, som havde særlig Interesse af at se visse Hensyn tilfredsstillede i Samfundet, og som dertil fik den fornødne Medhjælp fra Representationens Side, fulgte en anden Regjering med en noget forskjellig Opfattelse, som vilde have andre Hensyn tilfredsstillede, og som ogsaa dertil fik Medhjælp af Representationen. Naar det var Tilfældet, saa vilde Interesserne i Almindelighed skiftevis finde en passende Tilfredsstillelse efter Folkstemningen til enhver Tid gennem Regjeringen med Representationens Medhjælp; men naar man lever under saadanne Forhold, at det ene Partifskab afløses af det andet med det samme Syn paa de offentlige Forhold, og saa skulde indføre den Bestemmelse, at der kun skal gives Penge til det, som Regjeringen forlanger Penge til, saa turde det være muligt, at Skatterne fik en noget ensidig Anvendelse. Jeg siger derfor: Skaf os den gode parlamentariske Skik, som den høitærede Finantsminister omtalte, saa tror jeg ogsaa, at vi ville skaffe ham denne gode parlamentariske Regel. Hvad iøvrigt angaar selve Forslaget, da fandt den høitærede Minister det ganske besynderligt, at disse usammenhængende Sager vare sammenfoblede. Den høitærede Minister mente, at man lige saa godt kunde sammenfoble Forsvaret og Høiskolen. Jeg siger: hvorsor ikke? Jeg er tilbøielig til at tro, at Forsvars-